

ΝΙΚΟΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η απεργία των εργαζομένων στους Δήμους αμφισβήτησε ευθέως τον πυρήνα της ασκούμενης πολιτικής, τονίζει στο Πριν ο Νίκος Αδαμόπουλος. Το μαχητικό αυτό κίνημα απαίτησε την επέκταση των βαρέων και ανθυγιεινών, σημαντικές αυξήσεις κατά πολύ μεγαλύτερες των όσων έχουν δοθεί, και κυρίως ενιαίες εργασιακές σχέσεις για όλους τους εργαζόμενους στους Δήμους.

Να σπάσει η πολιτική της λιτότητας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΛΑΟΥΤΑΡΗ

Μότο για μέσα:

Η συμμετοχή στην απεργία αυξήθηκε όταν οι εργαζόμενοι κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται για τουφεκιά...

Ο κλάδος συμπλήρωσε 12 μέρες απεργίας. Πες μας καταρχήν, ποια είναι τα αιτήματα των απεργών;

Πέντε είναι τα βασικά αιτήματα που προβάλλουμε και για τα οποία είχε προετοιμαστεί ο κλάδος εδώ και καιρό. Το πρώτο ζήτημα που έβαζε ήταν κλαδικές αυξήσεις. Απέναντι στην εισοδηματική πολιτική του 3%, που για τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ σήμαινε 15 ευρώ αύξηση το μήνα, εμείς βάζουμε αίτημα να σπάσει η πολιτική της λιτότητας και της μιζέριας. Το δεύτερο βασικό ζήτημα ήταν η αναγνώριση των βαριών και ανθυγιεινών επαγγελμάτων και για τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ. Είναι γνωστό ότι υπάρχει ένας κανονισμός βαρέων και ανθυγιεινών του ΙΚΑ, που είναι φυσικά αναχρονιστικός, ο οποίος όμως δεν ισχύει για το δημόσιο. Δηλαδή σήμερα έχουμε εργαζόμενους δύο κατηγοριών στους δήμους, με αποτέλεσμα όσοι έχουν ασφαλιστικό φορέα το ΙΚΑ να έχουν βαρέα κι ανθυγιεινά, ενώ όσοι είναι δημοσίου δικαίου να μην έχουν. Για παράδειγμα, ένας εργαζόμενος με σύμβαση αορίστου μπορεί βάσει κανονισμού να βγει στα 58 στη σύνταξη, ενώ ο εργαζόμενος με σύμβαση δημοσίου θα βγει στα 65 χωρίς ν' αναγνωρίζονται επαγγελματικές ασθένειες και εργατικά ατυχήματα. Αυτό είναι αίτημα του κλάδου εδώ και 18 χρόνια. Όλες οι κυβερνήσεις το βρίσκουν δίκαιο αλλά όλοι μας έχουν κοροϊδέψει. Βάζουμε λοιπόν το αίτημα επέκτασης του κανονισμού του ΙΚΑ σε μια περίοδο που η κυβέρνηση ενεργοποίησε το νόμο Ρέππα και θέλει να αποχαρακτηρίσει επαγγέλματα από βαρέα, κατεύθυνση γενικότερη της ΕΕ. Τρίτο αίτημά μας είναι η μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, όλων των εργαζομένων που απασχολούνται στους δήμους και στα διάφορα σχετικά νομικά πρόσωπα με διάφορες σχέσεις εργασίας. Τέταρτο ζήτημα είναι η υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας για το 2006 που όχι απλά θα διασφαλίσει τις αυξήσεις που ζητάμε αλλά και θα έχει ισχύ για όλους τους εργαζόμενους στους δήμους και κυρίως τους εργαζόμενους των δημοτικών επιχειρήσεων. Το αίτημα για ενιαίες σχέσεις εργασίας σ' όλο τον κλάδο είναι βασικό γιατί ενώνει τους εργαζόμενους και δεν επιτρέπει στους δήμαρχους και την κυβέρνηση να βαθύνουν την πολυδιάσπαση. Το τελευταίο μας αίτημα αφορά την καταβολή του πριμ παραγωγικότητας που δικαιούνται οι εργαζόμενοι στους παιδικούς σταθμούς.

Ποια ήταν τα επίπεδα συμμετοχής στην απεργία;

Επειδή είχε γίνει ουσιαστική προετοιμασία της απεργίας σε πρωτοβάθμιο επίπεδο, η απεργία του κλάδου που ξεκίνησε μετά τις 15 Μάρτη είχε πραγματικά τεράστια συμμετοχή σε πανελλαδικό επίπεδο. Η κλιμάκωση στις 5-6 Απρίλη, η πρώτη 48ωρη, ώθησε κι άλλο τη συμμετοχή αλλά παρατηρήθηκε και επιφυλακτικότητα στους συναδέλφους για το παραπέρα. Η απόφαση για συνέχιση της απεργίας και μετά τη 48ωρη, πραγματικά έδωσε μια εκρηκτική ώθηση. Όταν οι εργαζόμενοι κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται για τουφεκιά, τότε αυξήθηκε σημαντικά και το ποσοστό συμμετοχής. Στην πορεία του αγώνα βέβαια παρατηρήθηκαν και φαινόμενα απεργοσπασίας ενώ είχαμε και αποκλίσεις από δήμο σε δήμο.

Ποιος ήταν ο ρόλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Συσπειρώσεων στην κινητοποίηση;

Ο ρόλος μας ήταν καθοριστικός για την προετοιμασία της κινητοποίησης του κλάδου αλλά και για την ανάδειξη των κρίσιμων ζητημάτων που έπρεπε να προβληθούν. Έχει γίνει μια ουσιαστική δουλειά όλα αυτά τα χρόνια, με πολλές παρεμβάσεις στο να αναδειχτούν τα κομβικά ζητήματα που ενοποιούν τους εργαζόμενους. Θέλουμε να ξεπεράσουμε την αντίληψη που καλλιεργείται απ' τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ που μέλημά τους ήταν πώς ο κλάδος θα αποσπάει ένα μικροεπίδομα κάθε χρονιά μέσα από μια εθιμοτυπική κινητοποίηση. Αλλά και την αντίληψη των δυνάμεων του ΠΑΜΕ οι οποίες, παρόλη τη φραστική συμφωνία που δείχνουν σε μια σειρά ζητήματα, βλέπουν τις κινητοποιήσεις ως μέσο για να τις κεφαλαιοποιούν πολιτικά και δεν πιστεύουν ότι αυτές μπορούν να φέρουν νίκες στον κλάδο και ρωγμές στην κυβερνητική πολιτική. Δεν είναι τυχαίο ότι στις προτάσεις κλιμάκωσης των απεργιακών κινητοποιήσεων, η μεν ΠΑΣΚΕ πρότεινε κινητοποίηση μετά το συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ του Μαΐου, το δε ΠΑΜΕ έβλεπε μόνο για τις 13 Απρίλη κλιμάκωση. Παρόλα αυτά, με την πίεση και τη δυναμική από τα κάτω, μπήκαν όλοι στην κινητοποίηση. Μ' αυτή την έννοια, η δυναμική των κινητοποιήσεων πραγματικά δημιουργεί μια νέα ταξική ενότητα μέσα στον κλάδο που διαπερνά όλες τις παρατάξεις.

Τα αιτήματά σας ενάντια σε ποιον στρέφονται;

Στη συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία, είναι φανερό ότι το ζήτημα των βαρέων και ανθυγιεινών απαιτεί συνολική πολιτική πάλη και χτυπάει στην καρδιά της πολιτικής όχι μόνο της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ αλλά και συνολικά της ΕΕ. Σε μια περίοδο που συζητάν τον αποχαρκτηρισμό επαγγελματιών, οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ προβάλλουν επέκτασή τους. Τώρα που προσπαθούν να καταργήσουν το θεσμό των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, εμείς ζητάμε τη διασφάλιση ενιαίων εργασιακών σχέσεων σ' ένα κλάδο 100.000 και πλέον εργαζομένων. Την περίοδο που η πολιτική της άγριας λιτότητας επιβάλλει ταφόπλακα και συμβιβασμό στις διεκδικήσεις, εμείς ζητάμε αυξήσεις. Και τη στιγμή που όλος ο συνασπισμός εξουσίας επιδιώκει την αποδιάρθρωση όλων των εργασιακών σχέσεων, εμείς βάζουμε ζήτημα μονιμοποίησης και σταθερής σχέσης εργασίας. Όπως καταλαβαίνεις, αυτά τα ζητήματα δεν είναι μόνο κλαδικά αλλά αφορούν το σύνολο του εργατικού κινήματος και μπορούν να ενώσουν όλους τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα.

ΕΧΘΡΙΚΗ Η ΣΤΑΣΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΕΔΚΕ

Πηγή δύναμης
η αλληλεγγύη του κόσμου

Η τοπική αυτοδιοίκηση βρέθηκε δίπλα ή εναντίον της απεργίας;

Οι δήμαρχοι όλων των αποχρώσεων και η κυβέρνηση συγκλίνουν στην ίδια πολιτική. Οι δήμαρχοι έχουν συμβάλει καθοριστικά για να αποσαθρωθούν οι εργασιακές σχέσεις στους ΟΤΑ, προσλαμβάνοντας εργαζόμενους με συμβάσεις, μέσω δημοτικών επιχειρήσεων, νοικιάζοντας εργαζόμενους κ.λπ. από τη μια για να έχουν φτηνό προσωπικό αλλά και για να έχουν εργαζόμενους όμηρους και πελάτες. Ανεξάρτητα απ' τις φραστικές διαφοροποιήσεις ανά περιπτώσεις, συνολικά η στάση αυτών και των κεντρικών οργάνων τους, όπως η ΚΕΔΚΕ, ήταν εχθρική. Ξεκινούσε από φιλικές δήθεν υποδείξεις να σπάσει η απεργία για το καλό της πόλης κι έφτανε μέχρι τη δημιουργία απεργοσπαστικών μηχανισμών. Κυβέρνηση και δήμαρχοι κινούνται λοιπόν λίγο πολύ στην ίδια κατεύθυνση.

Η ΓΣΣΕ, οι ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα βοήθησαν ώστε να δημιουργηθεί κλίμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης;

Η αλήθεια είναι ότι αυτή την απεργία κανείς δεν την είχε προβλέψει. Μ' αυτή την έννοια συνολικά το εργατικό κίνημα δεν είδε την προοπτική και την εξέλιξη της απεργίας - και μάλιστα στην πιο κρίσιμη στιγμή της κλιμάκωσης, τη στιγμή που φάνηκε ότι δεν μπορούσε να οδηγηθεί στη νίκη χωρίς τη συμπαράσταση και τη γενίκευση της πάλης. Είχαμε από αδιάφορη στάση ως την κήρυξη στάσης εργασίας απ' την ΑΔΕΔΥ. Η ουσία είναι ότι το εργατικό κίνημα, έστω με τα μέσα που υπάρχουν σήμερα, δεν μπήκε σ' αυτή τη διαδικασία. Έπρεπε να γίνει υπόθεση συνολικά του εργατικού κινήματος σ' όλες του τις εκφράσεις και μορφές.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να στρέψει την κοινή γνώμη εναντίον σας δεν πέτυχε. Πού το αποδίδεις αυτό;

Πράγματι έτσι είναι, παρ' όλους τους μηχανισμούς, παρόλο που τις πρώτες μέρες είχε αποκρυφτεί πλήρως από τα ΜΜΕ τα οποία εστίαζαν μόνο στα σκουπίδια στους δρόμους και δεν ανέφεραν ότι πρόκειται για απεργία όλων των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Παρόλ' αυτά, κι ενώ όλη η χώρα ήταν μέσα στο σκουπίδι, δεν υπήρξαν φαινόμενα αγανάκτησης και εχθρότητας απέναντι στην απεργία. Απεναντίας, εκείνο που φαίνεται είναι ότι σ' αυτή την κινητοποίηση βλέπει ο κάθε εργαζόμενος τον εαυτό του και εκφράζει την αγανάκτησή του απέναντι στην πολιτική που θέλει να του τα πάρει όλα πίσω. Αυτό έχει θορυβήσει πρώτα απ' όλους την κυβέρνηση. Γι' αυτό λέμε ότι η απεργία έπρεπε να είναι υπόθεση όλης της εργατικής τάξης, γιατί τα ζητήματα που ανοίγει θίγουν τον πυρήνα της σημερινής κυβερνητικής πολιτικής. Δεν είναι τυχαίο το βασικότερο σύνθημα της κινητοποίησης, «εδώ θα γίνει της Γαλλίας, για σύνταξη μας δίνετε έξοδα κηδείας». Έχει βέβαια και την κυριολεξία του το σύνθημα. Μέσα στα πολλά που ο Παυλόπουλος λέει ότι μας έλυσε, το βασικότερο ήταν ν' αυξήσει τα έξοδα κηδείας.

Πολλοί τελικά θορυβήθηκαν από την απεργία των εργαζομένων στους δήμους, απεργία που στην ουσία βγήκε από τα κάτω και τους ξεπέρασε, για αυτό το λόγο πανικόβλητοι όλοι, κυβέρνηση, δήμαρχοι, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά και οι δυνάμεις του κομματικοκεντρικού συνδικαλισμού (ΠΑΜΕ) για διαφορετικούς λόγους φρόντισαν στην ποιο κρίσιμη και τελική της φάση να την κλείσουν.

Είναι αστείο και ταυτόχρονα τραγικό μια μεγάλη απεργιακή κινητοποίηση να τελειώνει γιατί δεν βρέθηκε κοινή πρόταση κλιμάκωσης για να συγκέντρωση πλειοψηφία στο γενικό συμβούλιο της ΠΟΕ-ΟΤΑ το Σάββατο τα ξημερώματα, αποδεχόμενοι στην πράξη ακόμη μια αόριστη δέσμευση για τα Β.Α.Ε. και βαφτίζοντας επίδομα κάποια χρήματα που δινόντουσαν. Οι εργαζόμενοι, αλλά και εμείς θα πρέπει να βγάλουμε σοβαρά και μεγάλα συμπεράσματα το επόμενο διάστημα από αυτή την απεργιακή κινητοποίηση.